

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVI. Progreditur in recensendis, quæ similiter concernunt insignia
merita, & gradus perfectionis, ad quam anima ipsius pervenit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Esse, ubi mansi. Sit in perpetuum benedicta Divina Majestas.

Quemadmodum est de fide, quod operibus nostris insit valor & meritum, per sanguinem Redemptoris nostri & Domini Jesu Christi, ita figura balnei, quo id hic significatur, non solum est conformis modo loquendi Patrum, sed etiam sancti Joannis Evangelistae in Apocalypsi dicentis, quod sancti in sanguine Agni laverint, & munda verint stolas suas, Mensa mystica, quae hic fuit instructa, est ea, quam pariter (ut nonnemo interpretatur) in Apo-

calypsi Christus promittit animae victrici, ubi ait, quod in eadem cena, ac ad eandem mensam anima Dominum, vicissimque Dominus animam sit cibaturus. Eodem namque tempore, quo anima realiter cibatur sacra Eucharistia, videtur Dominus pasci affectibus & virtutibus animae; estque communis SS. Patrum phrasis, & imprimis usitata in Canticis, ut affectus nostri virtuosique vocentur fructus maturi, & convivium, quae Divina Majestati exhibentur.

—(*)—

CAPUT XVI.

Progreditur in recensendis, quae similiter concernunt insignia merita, & gradus perfectionis, ad quos ipsius anima pervenit.

Non incipit magnus Deus noster & Dominus animam, fideliter sibi servientem, provehere ad perfectionem, ut sua ei cesset elargiri beneficentia: continuat illa quam liberalissime usque in finem. Et immensa ipsius bonitas, per ea quae praestitit, se ad alia denique praestanda obstringit. Id, quoad praesens propositum, ex eo patebit, quod Divina Majestas suavissime liberalis, paulo post jam dicta, est operata in hac sua dilectissima famula, mense Maio ejusdem anni sexcentissimi vigesimi quinti, & ipsa nobis his verbis descripsit:

Die Dominica, decima octava Maij, ipso die Pentecostes, cum fuisset a Divina Majestate praemonita, quod mihi inter horam octavam & nonam matutinam, singularem esset praestitura gratiam, vidi multos Angelos commeantes velut inter caelum & terram, aptantes & exornantes totum illud spatium, quod replebant luce, & splendoribus aureis, eum in modum, quo, dum magnus quispiam Princeps est egressurus ex suo palatio, aut dum prodit sanctissimum Sacramentum sacro die Corporis Christi, mundantur, adornantur, & investuntur tapetibus viarum, ob reverentiam illius magni Domini illac transitori. Ita Angeli adaptabant, & replebant ornatu atque gloria illam viam, totum videli-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

cet spatium, quod mihi inter caelum ac terram patebat. Derepente coepit exaudiri magnus strepitus, isque, licet suavis & gratus, nonnihil tamen vehemens ac potens. Tum mihi isti mei Domini Angeli dixerunt: Veni nobiscum foror, quod te volumus ducere. Et non expectato ullo responso, in momento me perduxerunt ad amplum & spatiosum campum, ubi me incessit desiderium, ut illuc adducerem quasdam mihi notas personas, unam praesertim meam sociam, quam apprehenso ejusdem brachio trahebam, ut adesset illis, quae Deus facere volebat. Vidi in eo campo procul a me diffitos multos diabolos (quos etiam pridie videram) qui immaniter sese invicem dilaniabant, gravem aliquid praeseferentes dolorem & afflictionem, quam divexarentur.

Protinus coepit ex caelo ros cadere, instar lenis & minutae pluviae, qui invalescebat: incipiebat enim turbari aer cum nubibus, ingenti & procellosa tempestate, ruente ex caelo copiosa grandine, quae tota videbatur esse gemma: coruscabant fulgura, perstringentia meos oculos, proximique attingentia meam faciem. Quamquam essem securissima, aliunde tamen eram quodammodo attonita, audiens totam illam tempestatem, vidensque tantam grandinem, & alia, quae in me ex caelo decide-

videbant, licet omnia essent pretiosissima & suavissima, magnoque me afficerent solatio. Interea super me ruit ex cœlo ingens globus velut igneus & aureus, vehementer accensus, statimque inter illam pretiosam grandinem, & cœlestem pluviam emicuerunt duo radij, alter aureus, alter argenteus, qui penetraverunt corda duarum mihi notarum personarum, ibi in spiritu præsens, & super illam meam sociam etiam cecidit pars magna ejus divinæ pluviae, præcipue vero pretiosorum è cœlo ruentium lapidum. Istâ quasi tempestate finitâ, continuò fuerunt eâ vehementi commoti cœli, ut tota illa machina videretur discerpi, ruitura ad terram. Omnis ille tumultus & commotio significabat summam potentiam & majestatem Dei, qui juxta nostrum modum intelligendi, & sicut id Deus tunc manifestat, descendebat ad campum, in quo eram, infinitâ stipatus multitudine Angelorum. Ita se mihi exhibuit Divina Persona Spiritus Sancti, qui me sibi tam fortiter & arctè univit, ut nihil unquam simile sim expectata, quia mihi videor fuisse tota intimè intransmissa in illud Divinum Esse, & in eam immensam ac incomprehensibilem profunditatem, ubi me sibi admirandâ & suavissimâ vi adstringebat. Dum ita essem constituta, exsolvit me, more nostro loquendi, tribus vicibus ex eo sacro nexu & unione, tamen nihilominus manerem in illa Divina Essentia, ut possem singulatim contemplari, & cognoscere ipsius infinitatem, immensitatem, & magnitudinem aliâque divina attributa Potentissimi illius Dei & Dominini nostri. Ibi videbam, possidebamque eas divitias, & pulchritudinem ac suavitatem, quod qualiter fiat, lingua nescit explicare, atque etiam anima vix novit concipere. Post aliquod tempus (quantum id fuerit, ignoro) me reperi in meo angulo, vehementer admirans, quæ ibi acciderant.

Manè die sequenti, quæ erat feria secunda, vidi quosdam Angelos, perambulantes illum campum, qui in calathos elegantes & pretiosos, colligebant delapsas ex cœlo gemmas, & uniones. Omnia e-

rant pulcherrima ac pretiosissima, & ego illis dicebam: Domini Angeli, date mihi quæ colligitis. Responderunt mihi: quid petis Anima? desiste à tua petitione: satis enim habes, satisque tibi datum est. Cogitavi, quid agerem, & videbatur mihi magna esse mea aviditas. Tandem vidi, quod ablatis duodecim quasi corbuculis, seu canistellis eorum thesaurorum, ascenderint ad cœlum, obtulerintque illos Deo: qui sibi in ijs complacens mandavit, ut deferrentur in thesaurum Ecclesiæ. Benedictus sit Deus. Amen.

Similis præcedenti, & quamvis aquæ mysticus, attamen deliciosior est alius favor, quem illi in hoc genere Deus præstitit, virginis quartâ Julij, eodem anno sexcentesimo vigesimo quinto, & ipsa ita recenset.

Habui hodie, quæ aliàs habere solet, præsagia, præstandam mihi à Divina Majestate magnam aliquam gratiam, vidique derepente, parari à meis sanctis Angelis magnâ celeritate mensulam, eandemque nitidissimè instructam repleri odoratis floribus, & patinis variorum fructuum. Deinde vidi, quod ad mensulæ caput gravissima cum majestate assederit sacratissima Persona Spiritus Sancti, speciem gerens humanam, in qua tamen erat observare illam subtilitatem, de qua aliàs dixi, ac diversitatem, quâ (& verò maximè) differt à corporibus, quæ assument sancti Angeli, & Animæ beatæ, ut converterentur cum hominibus. Siquidem umbratile corpus, in quo se Deus exhibet videndum, est absque comparatione subtilius ac delicatius. In eadem figura mihi etiam comparuerunt aliæ duæ Personæ, representantes mihi modo quodam arcanissimo, sed apostolico, dogma sanctæ Fidei, de unitate Essentiae in Trinitate Personarum. In hoc tamen opere, quia Deus illud specialiter attribui voluit Spiritui Sancto, magis se manifestabat hæc Divina Persona, quàm reliquæ duæ. Interea meus sanctus Angelus Custos, & cæteri mei Domini Angeli, me exornaverunt ijs vestibus, quibus aliàs, & abductam ex eo loco, in quo eram, collocaverunt ad mensam, è regione illius Divini ac Adorandi Spiritus, qui arreptis man-

manibus flores, superpositos mensæ, olfaciebat, & acie magnam ijs inesse adverte-
ret fragrantiam, aiebat: Oh speciosos flo-
res! quàm gratioſo me afflant odore! Et
accepto poſtea quodam fructu, applicatô-
que labijs, dicebat: Quàm pulcher fru-
ctus! quàm grati eſt ſaporis! Hæc verba
Dominus proferebat, oſtendens, magni à
ſe fieri eos flores & fructus, qui (licet id
non abſque magno rubore, & verecun-
dia mea dicam) ſignificabant exigua
quædam obſequia, quæ ſibi à me exhibita
Dominus dignabatur acceptare. Tum, ut
multis me cumulet gratijs, dixit: quan-
doquidem mihi tu tam ſvaves propoſuiſti
flores, adeoque delicatos fructus, etiam
ego tibi volo gratificari. Et apprehenſâ
pretioſâ patinâ, impoſuit in illam præſtan-
tiſſima dona, ac elegantiffima cimelia:
cùmque ego mirarer, videns tam magnû,
tàmque pretioſum theſaurum, dixit mihi
Divina Majeſtas: Adverte Anima, ſicut
dum in terra Pater aliquis magnâ ſuâ dili-
gentiâ & ſollicitudine congregat multas o-
pes, & conſtituto inde fideicommiſſo illas
attribuit filio majori natu, præ cæteris cha-
ro, ita ut ijs fruatur, proſpiciendo ſibi de
ſplendido victu & amictu, cui commen-
dat reliquos minores natu fratres, ut ex
earum facultatum reſiduo, illis ſubmini-
ſtret alimenta, veſtes & vitæ neceſſaria:
ita ego tibi liberaliter impertior hæc bo-
na, ut diteris, eadẽque diſpertiaris inter
omnes tuos amicos. Cùm autem agerem
gratias pro tam ſpecialibus donis, exiſti-
mans, mihi quaecumque abundè ſuffectu-
rum, tamenſi foret minimum, adjecit Di-
vina Majeſtas dicendo: Quando magnus
Princeps in terra init matrimonium, ad-
jecit Divina Majeſtas dicendo: Quando
magnus Princeps in terra init matrimoni-
um, non aquiet ſcit, poſtquam ſuæ ſponſæ
moderata quædam donavit cimelia, &
quadantenus ſplendida veſtimenta; ſed ju-
bet illi fieri modò hanc, modò aliam ele-
gantem veſtem, donâque ipſi diverſa pre-
tioſa ornamenta: ita me ego erga te volo
exhibere liberalem, nullos meis beneficiis
limites præfigendo. Deinde ſancti Angeli
collocaverunt eam patinam coram reli-

quis duabus Perſonis, quæ ſe mihi minis
manifeſtabant, & ſingulæ in illam etiam
tam multos congeſſerunt theſauros, ut
ſint ineffabiles: neque enim, quantum a-
nimæ apparet, ea illorum erat copia, quæ
hic eſſe conſuevit, ſed ſine comparatione
major. Tum quatuor ſancti Angeli, acce-
pto eleganti velo, cujus ſingulos angulos
ſinguli apprehenderant, cooperuerunt eo
patinam, quam tulerunt ad me, repletes
me ijs pretioſis bonis. Interea Dominus
ſurrexit, & cùm mea anima abſentiam i-
pſius ægrè ferret, optarètque illum ſequi,
mandavit Ejus Majeſtas meis Dominis
Angelis, ut me ducerent ad cælum. Quo
facto, manſi in illo Trino & Uno Domi-
no, artiffimè ipſi unita, donec mihi red-
dita, me reperi in meo angulo. Deus ſit
benedictus. Amen.

*Licet articulus ſit fidei, unam eandẽque
eſſe operationem trium Divinarum Perſona-
rum, quidquid Deus extra ſe operetur, & qua-
cunque bona communet animæ; nihilominus
in his imaginarijs viſionibus, ut ſage alius vi-
dimus, deincepsque videbimus, ſolent ſingula
Divinæ Perſonæ repræſentari operantes ſeor-
ſim, & communicantes ſua ſpecialia dona, ut
nobis Deus ſignificet, quàm verè ipſius Eccle-
ſia nonnullos effectus, quos novit eſſe commu-
nes & indiviſos ejusdem Dei, attribuat, certâ
quodam conformitate & ſimilitudine, uni Di-
vinæ Perſonæ; alios autem alteri: velut effe-
ctus potentia Patri, ſcientia Filio, amoris ſpi-
ritui Sancto. Multo poſteriùs aliam à Deo,
ſamula ipſius, majorem ejusdem generis grati-
am obtinuit, ut intelligeret, in quo gradu ſua
eſſet anima conſtituta, quanquam ea corpori
multis conſtiterit doloribus (qua de re alias di-
ctum eſt) quibus fuit oppreſſum. Ad ſingula-
rem inſuper præſens benefictum excitabit
admirationem piæ animas, quæ id legerint,
quando illum Dominum Majeſtatis, qui nullo
negotio providere poſſet pauperibus, quibus
vult ſubvenire, adeo aliunde in ſua gubernâ-
tione animadvertent eſſe ſuavem, ut videat-
ur quaſi ſtudioſè exquiſiſſe vias, quibus per
hanc Virginem, tempore famis, ſuccurreretur
quibusdam pauperibus, ac ſi humanis indige-
ret instrumentis, ad exequendum, quod facere
decrevit. Conſcripſit ipſa caſum, ut ſequitur.*

Mea quædam socia, & ego diu coram Deo deliberamus, essetne conveniens, eo anno, ob quasdam rationes id svadentes, plus in domuncula nostra remanere tritici, quam præcisè opus foret pro alenda familia. Interea mea anima fuit abrepta in suum Deum, cujus Majestas modo gravissimo & sublimi (ac tali, ut eo ipso multa, nisi fallor, significarentur) mihi dixit: Adverte, congrega quantum poteris tritici, singula namque grana erunt valde proficua, quia ego illa supra modum multiplicabo, in remedium necessitatum. Mea anima fuit his verbis auditis vehementer turbata, & dixi Divinæ Majestati: Mi Deus, & mi Domine, considera id, per temetipsum te oro: siquidem ingens videtur oriturum scandalum, si occurrente occasione innotescat, à me hanc tritici copiam fuisse accumulata, cum habeat pro paupere. Res hæc tuum concernit honorem & gloriam: nam honoris mei, prout scis, nullam gero curam, quem tibi quam libentissimè offero. Divina Majestas prædicto modo respondit, dicendo: Noli hac de re sollicitari, & confide mihi. Ego ita fui comparata, ut nesciverim desistere à replicando, & interrogavi: Quomodo fiet istud? quomodo faciendum est, cum annexas habeat dictas difficultates? Non interroga me amplius, aiebat Dominus, fac quod dixi. Mea anima fuit affligta, quamvis resignata in Divinam voluntatem. Dico autem (nescio, an, ut me ipsam consoletur, quanquam loquar vera) sæpe à Domino Deo intimari animæ, ut aliquid faciat, quod discrepat à legibus ordinariis, & ejusdem animæ propensione, ad probandam ipsius humilitatem, resignationem, fidem & fiduciam. Dum ita essem perplexa, & consuetis meis angerer timoribus, obversabatur meæ animæ occulta quædam cogitatio, & quasi eminus adveniens reflexio; fueritne tamen Deus, qui mihi id dixerit? Attamen dubitare non poteram, quin ipse mihi sit locutus. Hac occasione dæmon me est conatus intricare, eo duntaxat fine, nè illi veritati fidem adhiberem. Verùm mea anima id bene agnovit, quidquid ab ipso simularetur, i-

deoque abscessit. Tum mihi Dominus dixit: bene dæmonem agnovisti; agnosce & me, quandoquidem te illumino, ut levia discernas. Tenebar nihilominus adhuc desiderio rogandi Deum, ut hæc res, si foret ipsius voluntas, non ageretur serio, sed esset experimentum, quò memet agnoscerem, totamque ipsi committerem. Divina Majestas exequatur in sua indigna ancilla, quidquid conforme fuerit ejusdem voluntati & beneplacito.

Sequenti postea nocte Deus idem repetivit, dicendo: Congere, quantumcumque poteris, pro pauperum necessitatibus. Atque dum considerarem, & propter meos timores (qui esse videntur nimii, sicut mihi Divina Majestas significavit, & mei Confessarii multoties dixerunt) cum anima mea inirem rationem, quam esset certum, id à Deo dici, deprehendebam aliquod dubio, verè ita se rem habere, adeo ut, si à me exigeretur juramentum, omnia esse vera jurarem, quantum quidem intellectus meus à DEO illuminatus, poterat judicare. Et tamen aliquid senti difficultatis in petenda elemosyna, quanquam ad eam petendam essem prompta. DEUS nihilominus me hætenus non reprehendebat ob hanc meam tergiversationem, nec me aliquantum, & svaviter, ob excessum meorum timorum redarguit.

Post hoc, dum more consueveram cum DEO, invasit me quoddam delictum, modo mihi parum usitato, ut viderem & intelligerem, quam rem occuparetur superior pars meæ animæ, & quasi à Divina Majestate distineretur obsequio: siquidem illam, post aliquot admirabiles ascensus, animadvertēbam esse quasi procul à me abstractam in suum magnum DEUM, & in eam Divinam caliginem, ubi quam secretissimè cognoscebat & amabat illam gloriam, eaque fruebatur. Id quidem percipiebam confusè, non autem videbam distinctè, quid ageretur: atque hoc fuisse videtur, quod tum cognoscere optabam. Eveniebat mihi, exempli causa, quod viro cuiquam nobili, qui, postquam dilecto suo filio, deducto ad aulam, prospexit de officio in palatio, & procurator

vit conspicuum in obsequio Regis gradū, revertitur contentissimus in suam patriam, gaudens relinqui à se filium tam bene, & in gradu tam proficuo collocatum: licetque careat ipsius conspectu, solatur se tamen verā & fideli notitiā, quam habet, quod juvenis non solum serviat Regi, sed etiam ejusdem protectione fruatur, & gratiā. Talis autem Parens etiam si id sciat absens indistinctē, vivatque plenus solatio, quando interdum recordatur sui filij, nequit tamen, quaptumcunque desideret, scire, quali negotio & obsequio speciatim eo tempore occupetur, inserviēdo Regi: an videlicet ipsi ministret assidenti mensae, an illum comitetur, an operam navet eidem induendo, aut recreando, vel aliud simile praestet servitium. Ignoro, utrum ista comparatio sit alicujus momenti, quia, cum mysterium sit arcanissimum, nec scio, neque possum me explicare, sicut vellem.

Hunc itaque in modum propendebam ad sciendum, quid tum ageret superior pars meae animae, quando audiui Dominū mihi dicentem: Anima quid vis, ac desideras? Adverte, non suffecturas tibi vires, ad sustinendum tantum lumen, quanto indiges, ut videas, quod optas. Meus affectus fuit auctus, & respondi avidē: Omnino, sustinebo illud, adjuvante tuā gratiā. Animadverte, iteratō dixit Dominus, te non fore sufficientem ei ferendo. Utur sit, aiebam, quamvis non sim sufficiens, mi Deus, fac mihi istam gratiam. Tum Divina illa Majestas patefecit ingens fulgur luminis, quod propter ipsius magnitudinem vocavi inaccessibile (& nihilominus nescio, quid hæc vox inaccessibile significet) vidique, eam partem superiorem meae animae ardere, ac totam penetrari ab eo lumine inaccessibili, esseque in illud quasi transformatam. Deinde ipsam etiam conspexi intra intima penetralia & profunditatem Divinae Essentiae, ubi illi Deus altissimas communicabat cognitiones, de suis Divinis perfectionibus, de sua aeternitate, omnipotentia, & sapientia, adeo ut mea indigna & pauper anima videretur spatium intra suum DEUM, sicut piscis pertransit, & liberè percurrit aquas, quousque potest

pertingere (nequit autem unquam omnes permeare) intra fluvium, in quo progignitur. Taliter constituta fuerit eo circiter temporis spatio, quo ter dici posset symbolum Apostolorum, donec penitus perditā & submersā in illo immenso mari Divinae Essentiae, cum obtinuit statum, in quo, per Divinam misericordiam, plerumque esse consuevit. Ex ista eccliali remanserunt in paupere corpusculo molestissimi effectus: siquidem mihi ita intumuit pectus & stomachus, ut ipsa quoque ossa perciperent dolorem. Fui vehementer afflicta, & graves sum passa dolores totā die, atque opinione meā, non sine indicij lethalibus: quia tamen necdum advenerat hora mea, intra quinque aut sex horas praeterijt acerrimum hoc tormentum, in quo me existimabam expiraturam: per integrum nihilominus diem magnos sustinui cruciatus. Gratias ago DEO, qui semper sit benedictus, & impleatur in me sanctissima ipsius voluntas. Amen.

Cum hac Virgo ad tam sublimem erecta gradum viderit suam animam, miram non est, quod desideraverit, ipsam jam prorsus à carcere corporis videre absolutam, ut plene finiretur bonis, ad quae anhelabat. Deus tamen, volens ipsius perfectionem adhuc altius progredi, confortando ejusdem naturam, contra tam vehementes impetus spiritus, & millenos alios dolores ac afflictiones, extraheret illius vitam, quoadusque suis passibus impleat cumulum meriti, ad quem ab aeterno fuerat praedestinata. Id quod ipsa breviter adnotavit in scheda scripta undecimā Augusti, anno millesimo sexcentesimo vigesimo septimo, cujus haec sunt verba:

Undecimā hujus, dum ægerimē haberem, & gravissimos paterer dolores, videbatur mihi anima, modo spiritualissimo, & quem explicare nescio, egredi per oculos, nares, & os, ac si separaretur à corpore. Quomocunque demum fuerit constituta, abivit ad coelestem patriā, comparuitque coram Majestate Domini DEI nostri. Fui benignē excepta ab hoc magno Domino, qui mihi dixit: Bene veneris Anima, nōne venis ad capiendam possessionem aeterni domicilij, quod perpetuo

tuò inhabitabis: Ita, mi Domine, dixi ego, ideoque jam statim hñc vellem manere. Nequaquam, respondit Dominus, modò non convenit: verùm servi, sicut fecit Jacob, septem annis pro formosa Rachele, atq; nunc adjuva tuam imbecilem ac debilitatam fororem. Noluìt DEUS dicere (quod mihi tamen fuit clarissimè significatum) me victuram septem annis, sed solum eà est usus comparatione, quòd tempus ac servitium respondere deberet præmio à me expetito, utque nunc anima terret opem corpori, quā indigebat. Gratia reddantur DEO, qui sit benedictus. Amē.

Finem capiti huic impono, adnectendo singularem gratiam ipsi à DEO præstitam, in qua videtur compendium contineri omnium, quæ de illius perfectione dici possunt, quando ipsi DEUS concessit, ut in omnibus rebus se conformaret divino ejusdem beneplacito. Istud evenit in Januario, anno millesimo sexcentesimo vigesimo nono, & refertur ab illa his verbis.

Agebam instantè cum DEO, abrepta à vehementibus affectibus, & ardentibus desiderijs, ut me in omnibus rebus conformarem sanctissimæ ejus voluntati: videbar mihi confecti, & dixi Divinæ Majestati, toto conatu meæ animæ, intimèq; sentiendò, me dicere verum: Mi DEUS, si tota terra, & cælum, etiàmque ipsius gloria foret mea, omnia tibi darem, & ex toto corde meo, modò tu mihi largireris, ut id unum assequer, quò in omnibus implem tuam voluntatem. Hoc animo meo agitabam magno fervore, quando juxta me conspexi sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, quo fui multùm recreata, dixique illi: Sancte Pater, audivistine, quid dixerim? Omnino Anima, bene audivi, respondit Sanctus. Roga igitur DEUM,

ajebam, & ora quàm impensissimè, ut mihi concedat, quod ab eo peto. Sanctus elevavit oculos ad cælum junctis manibus, petivitque id à DEO. Mihi, pro mea illa aviditate, petitio Sancti videbatur minus fervens, & dixi: Sancte Pater, ora Deum quàm instantissimè, quod si non feceris, rogabo hos meos Dominos Angelos, ut ipsi orent. Tum vidi meum DEUM, qui mihi amantissimè & benignissimè dixit: Certè Anima, placuisti mihi, & satisfecisti plurimùm tuâ oblatione, ac precibus. Accepto, quod mihi offers, ac mihi id re ipsà dares, & verè tibi dico, me annuere tuæ petitioni, ut omnia agas conformiter meæ voluntati. Obstupui mensam magni hujus Domini bonitatem, audiens hæc ab eo dici, & aspiciens Patrem Ludovicum de Ponte, dixi illi: Sancte Pater, animadvertistine magnam Dei bonitatem?

Paulò post mihi dixit Dominus: Anima veni mecum, ascende hæc. Erat tunc quoddam quasi sustentaculum, cujus est usus in scalis loco fulcri, protensum usque ad cælum; nò aderant tamen scalæ, ideoque respondi: Hæc mi Domine, non potero ascendere. Omnino poteris, ajebat Dominus, ascende. Reposui: non video, quæ viâ. Tum quidam Angelus DEI mihi dixit: Angelis suis DEVS mandavit de se: in manibus portabunt te. Et absque mora supposuit meis pedibus volam suæ manus, tulitque me ad cælum, innitentem dicto sustentaculo. Ibi me sibi DEUS tribus vicibus univit (quia subinde aliquantum quodammodo egrediebar ex ea divina abyssu) donec illic perdita me repentinè meo angulo. Laudetur DEUS in æternum. Amen.

CAPUT XVII.

De admirandis quibusdam ipsius eventibus, dum ascenderet ad cœlestem Patriam.

Vanquam in reliquis omnibus materijs, quas antehac pertractavimus, jam viderimus, hanc purissimam Virginem plerosque

divinos favores, à munificentia magni DEI nostri & Domini obtinuisse, quando ipsa anima (atque interdum etiam corpus, sicut superius diximus) ad cœlestem rapiebatur Patriam.